

club 1970

1968

CAL JUGAR NET, DONCS

Mai no és fàcil ser escrupolosament just amb un home que s'especialitza a ser injust envers els altres. Quan aquest home, a més a més, es dedica a fer un cert joc, inconfessable fins i tot envers ell mateix, el joc dels qui odien un tros de la nostra història malgrat dir-se patriotes perquè aquella història els repugna en la seva ideologia i va en contra de llurs interessos, aleshores cal parlar clar i posar les coses en el seu lloc.

És evident que podríem callar i ho fariem si el nostre concepte de la veritat fos hipòcritament mesquí. Perquè, ¿qui ha capít la frase sibil·lina del senyor Joan Oliver en el darrer número de Serra d'Or? El senyor Oliver es refereix, com incidentalment, a una entrevista mantinguda al Palau de la Generalitat per tal de demanar fons per als "intel·lectuals". En l'entrevista surt un personatge, entre sinistre i pintoresc, que parla d'"Homero" -diu l'Oliver, fent-ne un pecat mortal i exhibint el seu deliciós esnobisme literari- i que els ve a dir que troba inconcebible que els intel·lectuals facin sindicalisme.

Caldria estar en el secret -en un secret ben recòndit- per tal de saber què dintre vol dir l'Oliver. ¿Qui està en el secret en aquesta Catalunya de 1968, quan ningú no presta atenció a ningú? Us ho direm. L'Oliver aprofita una vegada més l'avençesa -aquesta vegada un homenatge a Pompeu Fabra- per punxar el senyor Josep Tarradellas, aleshores cap del Govern de la Generalitat i ara President a l'exili. Ens trobem a començaments de la guerra civil. El senyor Josep Tarradellas, que no era membre del Govern, s'ofereix al President Companys i junts dirigeixen, des de la Conselleria de Governació, la defensa de Barcelona el 19 de juliol de 1936. Tot seguit esdevé l'home de confiança del President; ha de fer front a la violència, al terrorisme, ha d'acudir a Lleida -ell sol amb un grapat d'amics- per restablir l'ordre en aquella ciutat. I heus aquí que el visita un grup d'intel·lectuals per demanar-li diners, i el senyor Joan Oliver no li ha perdonat ni li perdonarà mai que, per uns dies cruels, la perspectiva del subsidi fos nebulosa. El senyor d'Abadal de Vinyals, il·lustre propietari rural de Vic, no perdonarà mai a la Generalitat la Llei de Contractes de Conreu. L'Oliver no perdonarà mai al senyor Josep Tarradellas aquell moment en